

Noul *Excentric Club*

1. Percy învinge trei șampioni mondiali
2. Patru săptămâni în casa de nebuni
3. Enigma din Paris
4. Iron King, calul-minune
5. Deasupra Niagarei, pe o sârmă
6. Secretul aerului
7. O aventură în cartierul chinezesc
8. O răpire îndrăzneță
9. La întrecere cu expresul de Nizza
10. Ruleta »curățată«
11. O noapte în Whitechapel
12. Ziua de groaza din mina „Victoria”

EDITURA „TEMPO”

Arbore
Arbore Zamfir

NE 3

Enigma din Paris

de
Joe Weyermoor.

EDITURA »TEMPO«
Toate drepturile rezervate.

PREFAȚA.

Percy Stuart, un tânăr american foarte bogat, independent și manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club».

Dar Percy Stuart nu reuși mult timp să-și ajungă ținta, deoarece statutele clubului prevedeau (în mod expres, că nu pot fi primiți decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un dușman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruțare și prin toate mijloacele, să îngreueze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuși Percy, pătrunzând cu forța în sala de ședințe a clubului, obținut să se admită pentru dânsul o excepție a statutelor.

S'a pus însă condițiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forța fizică și spirituală a lui Percy, energia sa, precum și amorul său propriu.

Percy Stuart semna condițiunile, primind apoi de la mister William Spencer, președintele clubului, o scrisoare, care conținea prima problemă. Imediat după rezolvirea primei însărcinări i se înmâna o altă scrisoare, conținând cea de a doua misiune.

Și aceasta a fost rezolvată cu succes de Percy Stuart. Apoi, el primi cea de a treia însărcinare. Iată-o:

»Excentric-Club» a intrat acum câteva zile în posesiunea unui tablou, care timp de câteva luni a produs o senzație enormă în Paris.

Tabloul, cunoscut sub numele de »Enigma din Paris», reprezintă o femeie de o frumusețe rară. Faa acestei femei e acoperită pe jumătate de o mască neagră. Pictorul e necunoscut. Va reuși oare Percy Stuart, ca în termen de opt zile, să comunice clubului, cine e femeia care a servit de model acestui pictor?

Percy Stuart poate vedea mâine tabloul în sălile clubului, dar numai pentru cinci minute.

I. UN JOBEN CURIOS.

»Urmează-mă, te rog, mister Stuart«, spuse William Spencer, președintele »Excentric-Clubului«, când Percy Stuart își făcu apariția, la ora 9 seara, în biroul președintelui clubului. »Îți voi arăta tabloul, supranumit »Enigma din Paris«. Înainte de asta însă, îți voi da unele indicațiuni, absolut necesare pentru îndeplinirea misiunii d-tale!«

»Voi fi scurt«, continuă președintele, așezându-se într'un fotoliu de lângă biroul său și invitând pe Percy să ia loc pe alt scaun. »Acest tablou reprezintă o femeie de o frumusețe răpitoare, al cărei trup e acoperit de voaluri fine.

Tabloul a fost expus acum două luni la marele salon de pictură din Paris, provocând admirația tuturor și o senzație neobișnuită. Întregul Paris era încântat de frumusețea femeii pe care o reprezintă tabloul și natural, că fiecare vroia să afle cine a fost modelul. Nimeni n'a putut însă afla. Conducătorii expoziției au răspuns, că nici ei nu cunosc pe pictor.

Tabloul, împachetat într-o ladă, fusese predat într-o bună zi juriului expoziției. Cei ce au adus lada, au ple-

eat imediat, lăsând juriului o scrisoare, prin care cereau expunerea tabloului.

Cererea a fost acceptată, iar succesul a întrecut toate așteptările.

S'au depus toate eforturile pentru descoperirea pictorului necunoscut. Cei mai reputați experți artistici și-au exprimat convingerea, că tabloul se datorește unuia din cei mai renumiți maeștrii.

Au fost întrebați printr-o circulară cei mai cunoscuți pictori din Franța și din străinătate. Rezultatul a rămas însă negativ. Toți au răspuns, pe cuvântul lor de onoare, că nu sunt autorii tabloului și că atât stilul, cât și metoda coloritului le este absolut necunoscută.

În ziarele pariziene au apărut critice elogioase, prin cari pictorul necunoscut era rugat să-și spună numele și să accepte atât medalia de aur, cât și marele premiu, decernat de juriu pentru acest tablou.

Nu s'a anunțat însă nimeni. Probabil că pictorul nu puna mare preț pe medalia de aur și nici pe cei 100.000 franci, la cât se ridica premiul.

Mai mult încă! Un compatriot al nostru a fost atât de entuziasmat de această operă de artă, încât a publicat o înștiințare în toate ziarele pariziene, arătând că e dispus să ofere un milion de franci pictorului, dacă acesta îi vinde tabloul și dacă îi divulgă secretul cu privire la persoana modelului.

Pictorul necunoscut nu s'a sinchisit însă nici de această ofertă.

Suma de un milion de franci, depusă la o bancă din Paris, n'a fost ridicată; iar enigma în jurul pictorului și modelului său persistă încă.

Te vei mira, desigur, dragă mister Stuart, că »Ex-

centric-Clubul» a reușit să între în posesiunea acestui tablou.

De fapt, noi nu suntem proprietarii tabloului, căci nimeni nu este în stare să-l cumpere, chiar dacă ar oferi zece milioane de franci. Fără consimțământul pictorului, prețiosul tablou nu poate fi vândut.

Potrivit hotărârii clubului nostru, am plecat la Paris și am rugat comitetul expoziției să ne lase nouă tabloul pentru trei luni. Ca garanție că tabloul va rămâne intact, am depus un milion de franci. Am hotărât apoi că misiunea »Excentric-Clubului» va fi de a descoperi pe frumoasa femeie, care a servit ca model pictorului necunoscut. A fost nevoie de toată elocvența mea, spre a determina pe cei din comitet să ne dea tabloul. În cele din urmă, comitetul a recunoscut că încercarea »Excentric-Clubului» de a descoperi pe pictor și pe modelul său, ar fi singurul mijloc pentru deslegarea acestei enigme.

»Excentric-Clubul» e cunoscut doar în toată lumea și se știe că membrii noștri au învins greutăți, cari păreau altora de neînvins.

Tabloul a fost transportat cu cea mai mare băgare de seamă dela Paris la New-York. Eu însumi am însoțit transportul.

Am închiriat în acest scop un vapor și am angajat 20 de dedectivi. Pe tot timpul călătoriei, dela Cherbouurg la New-York, am dormit pe lada, în care se găsea prețiosul tablou.

Aveam lângă mine două revolve încercate și eram decis să împuşc pe oricine s'ar fi apropiat de ladă cu intenții ascunse.

Prețioasa pictură a ajuns cu bine la New-York și de atunci se găsește într-o cameră a clubului nostru. Camera aceasta este de fapt un tezaur mare de fier. În dosul tapetelor de mătasă, cari acoperă pereții camerei, sunt plăci masive de oțel. Ușa e deasemenea întărită cu oțel. Doi dedectivi, îmbrăcați ca servitori, păzesc zi și noapte tabloul.

Îți poți închipui, mister Stuart, că membrii »Excentric-Clubului« și-au dat toată osteneala să deslege misterul și să descopere pe frumoasa femeie, redată așa de minunat în tabloul pictorului necunoscut.

Toți care au încercat, n'au izbutit însă și mi-e frică că am promis prea mult domnilor dela Paris.

Ne desparte prea puțin timp de termeneul căruia trebuie să restituim tabloul și dacă nu vom reuși ca până atunci să spunem comitetului numele modelului, misiunea noastră rămâne neîndeplinită, iar faima »Excentric-Clubului« va avea foarte mult de suferit.

De aceea, ca o ultimă soluție, ne-am decis să te însărcinăm pe d-ta, mister Stuart, cu această misiune.

Ne-ai dovedit până acum, că ești un bărbat de o energie și iscusință extraordinară. Vei reuși poate în ceea ce n'au reușit membrii clubului nostru. Vei fi poate d-ta în stare să deslegi »enigma din Paris«.

»Și acum, te rog să mă urmezi«, încheie președintele clubului, »îți voi arăta tabloul, care a entuziasmat întregul Paris!«

Președintele părăsi biroul împreună cu Percy Stuart. Se urcă într'un ascensor, care coborî și se opri într-o cameră din subsolul clădirii »Excentric-Clubului«.

Stâlpi de marmoră sprijineau plaforiul și o mulțime de becuri răspândeau o lumină vie.

La capătul coridorului, se găsea o ușă, în fața căreia stăteau doi servitori, în livrese strălucitoare.

Mister Percy Stuart știa însă că cei doi servitori erau de fapt dedectivi deghizați și nu se îndoaia că aveau revolvere încercate în buzunarele lor.

Deductivii se înclinară respectoși în fața președintelui, care scoase din buzunar o cheie și deschise ușa.

»Faceți lumină!«, ordonă el servitorilor, iar aceștia luară două candelabre de argint, cari se aflau pe niște mesuțe, din dreapta și stânga ușei.

Președintele trase la o parte o perdea de mătasă.

»Acesta este tabloul misterios, supranumit »enigma din Paris«: »Venus cu masea!«, spuse mister William Spencer cu o voce, care arăta, cât de impresionat era bătrânul de frumusețea tabloului.

Percy Stuart rămase ca împietrit, fixându-și privirile asupra frumosului tablou, încadrat într-o ramă splendidă de aur.

— »Venus! murmură Percy Stuart. »E Venus, zeița frumuseții, redată de penelul unui artist genial, așa cum n'a reușit nici un alt artist s'o facă!«

De ce a fost atât de egoist pictorul? De ce n'a lăsat descoperită întreaga față a acestei femei, de o frumusețe răpitoare?«

— »Tochmai din cauza asta n'am reușit să-i aflăm numele«, spuse președintele

»Masca strică totul. În tablou nu se poate vedea decât partea de jos a figurei: gura frumoasă și bărbie splendid arcuită. Ne rămâne însă ascuns ceeace dă feței omenești adevărata ei expresie.

Ei, mister Stuart, mai ai acum speranță că vei descoperi pe femea, care a servit de model acestui tablou prețios?»

— »Cred că da«, răspunse Percy Stuart, »fiindcă sunt ferm convins că nu e nimic imposibil pe lume.

Imi permiteți însă, domnule președinte, să privesc tabloul mai de aproape!»

— »Te poți apropia până la 5 pași de tablou, dar n'ai voie să-l atingi și nici să încerci a-l fotografia!»

»Aceasta nici nu e posibil, domnule președinte«, răspunse cu un surâs fin Percy Stuart, »vedeți doar că n'am în mâni decât jobenul. Pentru a fotografia, e doar nevoie de un aparat fotografic!»

La aceste cuvinte, Percy Stuart se apropie încet de tablou și, ca și cum ar fi fost captivat de frumusețea lui, își strânse jobenul la piept. Un minut mai târziu se dădu înapoi și se înclină în fața președintelui, spunându-i:

— »Vă mulțumesc domnule președinte. Mi-am înțipărit în memorie trăsăturile acestei adorabile femei. Mă voi strădui s'o găsec, dacă se mai află printre cei vii.»

— »Sărmanul meu Percy!«, răspunse președintele, punându-i mâinile pe umeri. »Tare mi-e frică că nu vei reuși să soluționezi cea de a treia problemă.»

— »Eu sper să soluționez toate cele 197 de misiuni!«, răspunse Percy.

Apoi, părăsi împreună cu bătrânul președinte camera, a cărei ușă fu închisă cu îngrijire. Câteva minute mai târziu, Percy Stuart se găsea în stradă.

Cu pelerina sa neagră și lungă pe umeri, se urcă într-o mașină, care îl aștepta și spuse șoferului:

»Acasă!«

Bătrânul camerist, întâmpinându-l, îl întreabă, dacă poate servi masa.

»Încă nu, prietene Jonny. A venit mister Davidsohn? L-am chemat la mine!«

— »Mister Davidsohn vă așteaptă. Jobenul, vă rog. Ați uitat să-l scoateți din cap, Sir.»

— »Vrei jobenul? Nu ți-l dau, căci am nevoie de el. Du-l pe mister Davidsohn în biroul meu și pregătește apoi camera, în care dezvolt ez clișeele.»

Mister Davidsohn, cunoscutul fotograf din New-York, intră în biroul luxos al lui Percy Stuart.

— »Mister Davidsohn, mi-ai dat până acum multe dovezi asupra discrețiunii și îndemânării d-tale. Astăzi, să-mi dezvolpezi un clișeu, scos chiar acum. Să-mi juri însă că nu vei divulga nimic din ceeace vei vedea pe placă!«

— »Jur, dar unde e clișeul!«

— »Aici«, răspunse Percy Stuart și scoase un aparat minuscule, care era ascuns în fundul dublu al jobenului său.

»O fotografie în miniatură, pe care trebuie să mi-o mărești până mâine dimineața!

Insoțește-mă, mister Davidsohn, te voi duce în camera de dezvoltare!«...

A doua zi dimineața, Percy Stuart, ținând în mână fotografia mărită a »enigmei din Paris«, admira formele grațioase ale frumoasei femei.

Apoi, tânărul privi fotografia printr'o lupă. După câteva minute exclamă cu bucurie:

»O descoperire importantă: »Venus din Paris« are pe umărul stâng o aluniță în formă de fragă. Splendid! E un indiciu prețios!«

În aceeași zi, Percy Stuart porni spre capitala Franței.

II. LA »PASĂREA VERDE«.

»Pasărea Verde«, cel mai faimos și frecventat local de noapte din Montmartre, era tixit de lume.

Dansurile jazzului alternau cu romanele orchestrei de țigani. Aici petreceau tipii deochiați din Paris, despre cari nu se știe cu ce se ocupă în timpul zilei, dar cari își dau întâlnire noaptea în acest cartier.

O societate peste măsură de împestrătată. Cei mai mulți erau artiști parizieni, însă din acei cari nu reușiau să-și plaseze lucrările lor și cari duceau din această cauză un traiu plin de lipsuri: pictori cari nu-și puteau vinde tablourile nici măcar pentru câțiva franci; scriitori cari băteau zădarnic pe la ușile redacțiilor spre a-și plasa romanele sau versurile; sculptori, cari n'aveau nici măcar cu ce să-și procure materialul de lucru.

În afară de acești obișnuiți clienți, cari formau fără îndoială aristocrația intelectuală a localului, se

mai găseau și mulți alți ratați: vânzători de prăvălie care-și pierduseră serviciul din cauză că furaseră pe patronii lor, sau ofițeri scoși din armată, fiindcă nu-și achitaseră datoriile. Se mai găseau și mulți străini distinși, cari erau dornici să cunoască viața de plăceri a Parisului.

De unde veneau însă frumoasele femei, cari dansau neobosite, fredonând în ritmul orchestrei? La această întrebare, numai ele singure ar fi putut răspunde.

Pe timpul zilei, parte din aceste femei erau, desigur, simple vânzătoare în mici magazine, iar altele lucrau probabil prin atelierele de croitorie sau broderie.

Cea mai mare parte erau însă grizetele din cartierul latin, veșnic vesele și nebnatece. Printre ele se amestecau și doamne din societatea aleasă, care plictisite de viața monotonă, veneau să-și petreacă noaptea într'o libertate fără de frâu.

Un bal mascat la localul de noapte »Pasărea Verde«!

Numai cine a petrecut vreodată la un asemenea bal, își poate de seama cât de mult se deosebește de obișnuitele baluri mascate.

Ludovic al XVI-lea se plimba la braț cu fiorosul Marat!

Lângă orchestră, la o masă mică, sta Napoleon I, împreună un uriaș ofițer prusac, iar alături de ei se așezase o călugăriță pioasă, care în viața de toate zilele era... un bărbat, sculptor cu renume.

Percy Stuart se găsea de câteva zile la Paris, iar în ultimele nopți hoinărise prin întreg Montmartre-ul, dela ora 8 seara până la răsăritul soarelui.

Tânărul american vizitase toate localurile de noapte din acest cartier, căci își spusese, cu drept cuvânt, că numai în vre'unul din localurile de petrecere din Montmartre poate spera să dea de urmele celui ce pictase »enigma din Paris« și de urmele modelului său.

Percy Stuart cunoștea perfect toate cartierele Parisului, știind că Montmartre e locul de întâlnire al artiștilor și că numai aci va putea găsi pe misteriosul autor al prețiosului tablou.

Ce fel de om fi cel care a creat o cadoperă admirată de toată lumea și care își ascunde totuși numele?

Cât de bogat sau excentric trebuie să fie acest pictor, dacă refuză oferta de a i se cumpăra tabloul cu un milion de franci?

Creatorul acestui tablou era oare un pictor din rândurile artiștilor parizieni, sau poate că era vre'un pictor necunoscut, pe care împrejurări nelămurite încă, îl împiedicau să-și divulge numele?

Mai era însă posibilă și o a treia soluție a problemei. Pe aceasta, Percy Stuart o vedea mai apropiată de adevăr.

Secretul atât de nepătruns din jurul tabloului, nu se păstra din cauza pictorului, ci din cauza modelului, pentru că să nu fie compromis numele fermecătoarei femei, care-și expusese frumusețea privirilor pictorului.

În acest caz, Percy Stuart înțelegea prea bine că frumoasa femeie nu trebuie căutată în rândurile mode-

lelor de profesiune, ci în cercurile aristocrației și ale societății alese din Paris.

Să fie oare la mijloc numai capriciul unei femei frumoase și distinse? Sau poate că e vorba de un roman sentimental, cum se petrec câteodată la Paris, când doamne din societatea cea mai aleasă își dăruiesc grațiile unora din artiștii interesați?

În timp ce Percy Stuart era frământat de aceste gânduri și presupuneri, el se pregătea să iasă în oraș.

Tânărul american avea în Paris o vilă mică și elegantă, la Champs Elysée.

Vila era tot atât de luxos mobilată ca și palatul său din New-York, iar pe servitorii de aci îi avea de mulți ani în serviciu.

Percy colindase până acum balurile mascate într-un costum de arlechin. Astăzi însă, intenționa să-și schimbe și masca.

Îmbrăcase un costum obișnuit de pictor, cum se văd cu duzinele prin Montmartre: pantaloni maro de catifea, o jachetă din aceeași stofă, o cămașă albă cu gulerul larg resfrânt și o cravată mare de mătase neagră.

În loc însă de a-și ascunde fața sub mască, Percy Stuart își puse o barbă falsă, spre a se face cu totul de nerecunoscut. Deschise apoi un sertar, scoțând o perucă cu păr brun și buclat, pe care și-o potrivi pe cap în fața unei oglinzi ovale.

Își fardă ușor sprincenele și obrajii, exclamând apoi triumfător: »By Jow! Sunt sigur că până și mama mea dacă mi-ar pierde urmele și m'ar căuta, nu m'ar

putea recunoaște acum, ci ar trece pe lângă mine ca pe lângă un străin!»

La aceste cuvinte, își puse o pălărie de artist în cap și își îndesă în buzunar un portmoneu plin.

Nu uită însă să-și ia și un revolver încărcat, căci știa foarte bine, că în Montmartre viața îi poate fi oricând în pericol.

Percy Stuart coborî în grabă scara îngustă ce ducea în grădina vilei și eși în strada liniștită și frumoasă. Se urca apoi într'un taxi, care-l duse în cartierul Montmartre.

Când intra la »Pasărea Verde«, mai erau zece minute până la miezul nopții.

»Un foxtrot!«, strigă tocmai atunci »maestrul de ceremonii« al localului, care se găsea în mijlocul sălii, îmbrăcat într'un frac roșu și cu pantofi de mătase neagră în picioare. »Un foxtrot, doamnelor și domnilor!«

Perechile se înălțură imediat. În jurul dansatorilor, ceilalți spectatori, în costume variate și îngheșuiți unul într'altul, formaseră un mare cerc.

Percy se găsea în rândurile din față. Cu mâinele în buzunar, el părea un privitor indiferent. În realitate însă, observa cu atenție pe fiecare din dansatori și dansatoare.

Ce căuta? Ce spera el să descopere?

Un umăr alb de femeie, cu o aluniță în formă de fragă. Nu descoperea însă ceea ce căuta, așa că se retrase decepționat într'un colț al sălii. Atenția îi fu atrasă de o tânără mascată, care pe timpul dansului se învărtise în jurul lui și îl observase atent.

Era o tânără cu forme splendide. Poate încă o fată, al cărei corp svelt și frumos se contura prin costumul său simplu.

Era costumată ca spălătoreasă din cartierul Saint Antoine. Rochia simplă și încheiată până la gât, lăsa libere cele două brațe minunat de frumoase și picioarele mici și grațioase.

Pe cap purta un tulpă de mătăasă albă, de sub care se strecurau suvițele părului buclat.

De ce îl urmărea oare, pas cu pas, această tânără și frumoasă femeie și de ce îi arunca, prin mască, priviri atente și pline de dor?

»O fată oarecare din Montmartre« își spuse Percy Stuart, care nefiind dispus să facă o astfel de cunoștință, se grăbi spre ieșirea localului.

Dar la câțiva pași de ușă, tânără apărură din nou lângă el. Ea îi apucă mâna și i-o strânse puternic. Se sprijini apoi de umerii lui și îi șopti cu glasul stins:

— »Jacques, iubitul meu, te-ai întors însfârșit? Cum de ai putut, Jacques, să mă lași atâta timp într'o nesiguranță chinuitoare?«

— »Te înșeli, frumoasă măscuță«, răspunse Percy, schimbându-și puțin vocea. »Nu sunt cel pe care-l ieii!«

Tânără îi încolăci gâtul cu mânele ei albe, cari nu păreau să fie ale unei fete din cartierul Saint Antoine. Apoi, cu o voce care trăda o puternică emoție, îi șopti:

— »Jacques, nu te juca cu mine. Vrei să mă omori, vrei să mă arunci în brațele nebunicii?

Cât timp n'am auzit nimic de tine, am fost vesnic îngrijorată. Tremuram și mă rugam pentru tine. Nu,

iubitul meu, acum când te-ai întors, trebuie în sfârșit să-ți vorbesc, căci am multe de povestit. Vino cu mine într'un colț retras al sălii, unde vom putea vorbi în liniște. Vino, iubitul meu!»

»Asta se poate sfârși cu o aventură nostimă», se gândi tânărul american. Fără îndoială că tânăra era una din vizitatoarele obișnuite ale »Păsării Verzi». Poate că îi va fi totuși de folos. Poate că știe ceva despre modelul care-l interesa.

Se resemnă deci și o urmă.

Se retraseră împreună într'un colț ascuns al sălii, care era despărțit de locul de dans printr-o perdea grea de catifea.

— »Te asigur însă, frumoasă mască, că ești greșită», spuse Percy Stuart, după ce tânăra trăsese în urma lor perdeaua. »Crede-mă, nu sunt omul care să profite de pe urma unei astfel de erori. Ești într-adevăr foarte draguță, dar pe mine nu mă cheamă Jacques».

— »Ba tu ești Jacques, tu ești, iubitul meu!» răspunse cu un glas pasionat tânăra femeie. »Lasă-mă să-ți sărut buzele iubite, lasă-mă să-mi reamintesc de timpurile când am fost atât de fericită împreună! Nu-ți mai amintești de frumosul castel de pe malul mării? Nu-ți mai amintești de odaia mică și retrasă, în care ți-am instalat atelierul? Nu-ți mai reamintești nimic din toate acestea, Jacques? Cât de fericită eram atunci, cu toate că ne amenința un pericol atât de mare? Vreau să-ți aduc aminte de acele timpuri fericite. Sărutările mele îți vor dovedi că n'am încetat să te iubesc, scumpul meu Jacques!»

În clipa următoare, necunoscuta își scoase masca de pe față.

Percy Stuart avea în față pe cea mai frumoasă și distinsă femeie, din câte văzuse în viața sa. Tânăra îl privea cu ochii ei mari și frumoși, înflăcărați de dragoste și pasiune.

»Uite Jacques, așa te-am sărutat altădată, așa te sărut și acum!» șopti ea, îmbrățișându-l și sărutându-l cu patimă.

Percy Stuart rămase buimăcit. Ca un fulger, un gând îi străbătu mintea, făcându-l să se înfioare de emoție.

Unde mai văzuse el oare această figură de o frumusețe răpitoare? Această gură frumoasă, bărbia fin arcuită, brațele albe și plastice formate, gâtul fin...

»Enigma din Paris!» își spuse el. »Pentru numele lui Dumnezeu, m găsit-o! Numai dânsa poate fi femeia de o frumusețe răpitoare, care a servit drept model necunoscutului pictor, pentru acel tablou senzațional. Și ea crede că eu sunt pictorul! Ah, am ajuns la țintă!»

— »Sărută-mă Jacques», suspină frumoasa străină. Unde e pasiunea ta de altădată, dragul meu? Ah, dar ce înseamnă asta? Cine vine? Fugi, dragul meu! Fugi nenorocitul, căci altfel ești pierdut pentru totdeauna!»

Scotând un țipăt nebun de groază, frumoasa femeie sări înapoi și cu o mișcare repede își puse din nou masca de mătase.

O mână violentă trase la o parte perdeaua neagră de catifea. Șase bărbați vânjoși, cari cu toate că erau costumați ca turci, se cunoștea că sunt de meserie ha-

mali. se năpustiră asupra lui Percy și a frumoasei străine.

— »Dați drumul femeii!«, ordonă unul din ei, a cărui față era acoperită de o mască neagră. »Pe bărbat, legați-l însă. Ha, ha, dragul meu, trăim aci pe malurile Bosforului, iar cine încearcă să răpească sultanului pe frumoasa din harem, pe acela îl suprimăm! Repede, legați-l bine și duceți-l de aci!«

Percy Stuart încercă să scoată revolverul, dar doi din hamalii uriași se aruncaseră asupra lui, împiedicându-l să scoată arma.

Apoi, văzu negru înaintea ochilor. Simți că i se aruncase un sac în cap și că, în clipa următoare, i se legară picioarele. Doi din hamali îl luară pe sus.

Percy Stuart voi din nou să se apăre și încercă să scoată revolverul din buzunar, ca să tragă asupra agresorilor. Era însă atât de tare legat, încât nu putea să facă nici o mișcare.

Simți că e ridicat în sus și dus afară. Bandiții trecură cu povara lor prin vasta sală de dans, iar Percy auzi sunetele muzicii și râsetele vesele ale dansatorilor. Auzea clar cum se striga în jurul lui:

»Ha, ha, uitați-vă la cei șase turci cum duc pe unul afară din sală! Cu siguranță că-l vor sili să le plătească sampanie. Ești mai repede afară și faceți loc pentru dans!«

Răcoarea nopții făcu pe Percy să înțeleagă că se găsește cu răpitorii săi în stradă.

În clipa următoare, fu urcat într'un automobil. Mașina se puse în mișcare și străbătu străzile Parisului într'o viteză nebună.

»De ce m'ar fi răpit oare și încotro mă duc ei?« se întrebă Percy Stuart.

III. DUCELE ȘI DUCESA.

Cu toată situația disperată și periculoasă în care se găsea acum, Percy Stuart nu-și pierdu sângele său rece.

Reflectând asupra motivelor acestei răpiri, ajunse la concluzia că nu poate fi vorba decât de un îndrăzneț atac al apașilor parizieni, cari își permit deseori astfel de lovituri.

Probabil că acești apași au aflat despre venirea sa la Paris și probabil că aflaseră și faptul că el e unul din oamenii cei mai bogați din Statele Unite. L-au răpit deci, spre a-i stoarce apoi o sumă mare pentru eliberare.

Percy Stuart fu ferm hotărât să plătească orice sumă s'ar fi cerut, căci pentru el era important un singur lucru: să-și recâștige libertatea cu orice preț.

Cât de aproape fusese de deslegarea marei enigme și ce șansă neobișnuită avusese!

Unde putea fi acum frumoasa necunoscută? Va mai reuși să regăsească pe această ființă adorabilă? O să-l mai favorizeze oare soarta, ca la balul mascat dela »Pasărea Verde«?

Automobilul se opri brusc, întrerupând firul gândurilor lui Percy. Toată ființa sa era încordată să afle

unde fusese adus și cari sunt intențiile răpitorilor. Va fi oare seos din sacul în care se găsea legat?

Se părea însă că, deocamdată, dorința nu i se va îndeplini.

Simți că e ridicat din automobil și urcat pe o scară. Această scară era probabil acoperită cu un covor gros, căci abia se auzeau pașii hamalilor. Cu un covor? Percy Stuart tresări. Cum de au putut ajunge apăsii într-o casă, în care scările erau acoperite cu covoare grele? Și totuși, această casă părea să fie ținută apăsilor, căci Percy Stuart simți că e așezat jos. Prin țesătura groasă a sacului, o rază de lumină ajunsese până la ochii săi.

— »Deschideți sacul!« ordonă cineva energie. »Ha, ha, prietene Lebell, mi-ai adus astăzi cel mai mare serviciu pe care puteai să mi-l faci în calitate de camerist și om de încredere al meu. Ai făcut să-mi cadă în mână dușmanul de moarte. Spune, Lebell, l-ai găsit împreună cu ea?«

— »Da, domnule!« răspunse vocea »turcului«, care era în fruntea celor șase răpitori. »Omul acesta se găsea în societatea unei doamne, costumate ca spălătoreasă din cartierul Saint Antoine.

Știți prea bine că, spre a supraveghea pe doamna ducasă, soția dv., m'am costumat și mascat, urmărind-o pas cu pas prin cartierele nocturne ale Parisului.

— »Destul, Lebell!« spuse enervat stăpânul. »Deschide sacul, căci vreau să fiu față în față cu ticălosul, pe care-l credeam nimic pentru totdeauna.

»In sfârșit«, reflectă Percy Stuart, »în sfârșit voi privi și eu în față pe acest ciudat duce. Sper să mă pot înțelege cu el!«

După câteva clipe, Percy Stuart fu eliberat din sac. Tânărul american se ridică și, după ce se obișnuie cu lumina puternică din sală, pași până în fața bărbatului, pe care servitorii îl numeau duce.

Acesta stătea rezemat de birou, cu bratele încrucișate la piept.

Avea părul cărunț, o mustată mică și albă, iar fața sa galbenă și încrețită seemăna cu a unei mumii.

Ochii lui însă, mici și vieleni, străluceau de o ură sălbatecă.

Spre a completa aspectul respingător al acestui om, de altfel foarte elegant îmbrăcat, natura îi mai dăruise și o cocoasă pe umărul drept.

Cei doi bărbați își încrucișară privirile.

Ducele făcu un semn cu mâna sa fină și împodobită cu inele:

— »Lasă-mă singur cu el, Lebell, însă să stai în apropiere, ca să poți intra imediat ce te chem!«

— »Fiiți precaut, domnule«, răspunse cameristul, costumat ca turc, »mi se pare că omul acesta are un revolver!«

— »Nu va cateza să ridice arma asupra ducelui de Montpensier!« spuse cocoșatul, plin de orgoliu.

»Astfel de ticăloși sunt totdeauna lași.

Ei, Jacques Dufour, iată că ne vedem din nou. Dracul știe cum ai putut să evadezi din închisoarea ta!«

— »Te înșeli duce«, răspunse Percy Stuart, scoțându-și cu o mișcare repede barba falsă. »Nu sunt acela pe care-l cauți«.

În orice caz, e extrem de interesant să descopăr că ducele de Montpensier, care aparține unuia din cele mai nobile familii, se crede mai presus de legile țării, îndrăznind să comită crime.

Căci, fără îndoială, te-ai făcut vinovat de un grav delict, duce, punând pe bandiții d-tale să mă răpească și să mă aducă aci!»

Ducele cocoșat făcu o săritură înapoi și scoase un țipăt răgușit, privind apoi pe Percy Stuart, cu ochii mari și plini de spaimă.

»O greșeală, Lebell, o mare greșeală!« strigă el cameristului, care se retrăsese numai până la ușa salonului. »Mi-ai adus o altă persoană. Ha, ha, știam eu că nu poate fi celalt, căci prea e bine supravegheat«.

Apoi, ducele de Montpensier păși spre Percy Stuart, spunându-i cavalereste:

»Domnul meu, îți ofer orice satisfacție vei crede de cuviință. Din cauza unei erori grosolane, ți-am răpit libertatea și mărturisesc sincer, că singur eu port vina.

Te pot despăgubi cu o sumă de bani pentru această neplăcere, sau sunt gată să fac pentru d-ta orice serviciu, care ți-ar putea fi de folos! Sau...«

Percy Stuart zâmbi ironic, lipindu-și din nou barba falsă și răspunzând cu o mândrie, care uimi pe duce:

»Greșești din nou, duce de Montpensier, dacă îți închipui că am nevoie de ajutorul sau protecția d-tale.

Mai degrabă d-ta ai să ai nevoie de mine, căci Percy Stuart poate face multe!»

Și fără să mai dea atențiune ducelui de Montpensier, care de uimire nu putea îngâna nici un cuvânt, tânărul american păși, cu capul sus ridicat, pe lângă bătrânul camerist, care se aplecă instinctiv înaintea lui, fără a îndrăzni să-și ridice privirea.

Percy Stuart părăsi salonul, coborînd repede scările acoperite cu covoare și ajungând într-o curte întunecoasă.

Tocmai căuta o eșire, când se simți apucat de mîna dreaptă și auzi o voce de femeie, care îi șopti:

»Urmați-mă, domnule. Ducesa de Montpensier vrea să vă vorbească și vă așteaptă în buduarul ei!«

Ducesa de Montpensier? Percy fu foarte surprins. Să fie oare dragălașa spălătoreasă din Saint Antoine? Se lăsă condus pe o scară secretă.

Trecu apoi prin mai multe camere, luxos mobilate. Camerista care-l conducea, deschise în sfârșit o ușă și îl împinse într-o cameră feerie luminată.

În mijlocul acestui budoar, de o eleganță strălucitoare, se găsea răpitoarea femeie, care sărutase cu atâta patimă pe Percy Stuart în localul »Pasărea Verde«. Îmbrăcată într-o admirabilă toaletă de seară, pareă și mai încântătoare.

IV. DOAMNA CU ALUNIȚA PE UMĂR.

»Jacques, iubitul meu Jacques!« spuse tânăra și frumoasa femeie, alergând cu brațele deschise spre Percy Stuart,

Tânărul american nu mai ținea însă să fie confundat cu un altul. De aceea, își smulse din nou barba falsă și spuse:

»Sunteți greșită, doamnă. Nu sunt cel pe care-l căutați. Poate că nenorocitul acela nici nu mai e printre cei vii. Aveți însă încredere în mine, căci aș putea să vă salvez și să vă răzbun!«

Ducesa se auză un țipăt ușor și se prăbuși. Percy Stuart o văzu întinsă pe covor.

»Am procedat prea brusc!« regretă Percy Stuart. »Ar fi trebuit să-i spun aceasta cu mai multă precauțiune. Surpriza a fost prea puternică. Deșteptați-vă, ducesă! Deșteptați-vă! Dumnezeu, abia mai respir!«

Cu mâinile tremurânde, Percy Stuart deschise la gât rochia ducesei. Când vroi însă să-i stropească fața și gâtul cu apă, spre a o readuce la simțiri, tânărul tresări. Se aplecă și rămase înmărmurit lângă frumoasa femeie, privindu-i cu atenție umărul stâng. Observă clar o aluniță roză pe pielea albă a umărului.

»Aluniță ca o fragă... Ea are pe umăr alunița!« murmură tânărul american, ca seos din minți. Dar își învinse repede zăpăceala, jubilând:

»Ea este! Ea e »enigma din Paris«, femeia a cărei frumusețe a inspirat o operă nemuritoare!«

Percy Stuart observă deodată că frumoasa ducesă începe să-și revină în simțiri.

O ridică de jos și o așază încet pe un scaun, luând apoi loc în fața ei.

După ce ducesa deschise ochii și își trecu mânia el albă peste frunte, ea și cum ar fi vrut să-și concentreze gândurile, Percy Stuart îi spuse blând:

»Ați vrut să-mi povestiți ceva, ducesă? Probabil micul dv. roman cu pictorul tabloului, care a stârnit atâta senzație la Paris!

Aveți încredere în mine, doamnă; spuneți-mi tot ce s'a întâmplat, căci vă stă în fața un om cu intențiile cele mai bune și care nu dorește altceva decât să vă ajute în lupta pe care o duceți pentru iubirea dv.! Spre a vă dovedi că sunt sincer, vă spun numele meu: mă numesc Percy Stuart și am venit din New-York la Paris, ca să descoper pe misteriosul pictor, căruia i se datorește acel admirabil tablou!«

Percy Stuart văzu cum ochii ducesei se umplură de lacrimi. Vocea ei tremura, când răspunse:

»Pictorul? Da, domnul meu, l-am iubit cu o dragoste până la sacrificiu. Dar mi-e frică, că nu-l voi mai revedea. Vă voi povesti ce s'a întâmplat, căci o voce lăuntrică îmi spune să am toată încrederea în dv!«

— »Aveți în fața dv., doamnă, un om de onoare!« spuse Percy Stuart.

— »Am căsătorit cu ducele de Montpensier, deși nu-l iubeam și cu toate că era cu treizeci de ani mai în vârstă decât mine. Dar știți prea bine cum se întâmplă: inimii nu i se dau drepturile. Averea, situația și rangul, acestea decid. Așa am devenit ducesa de Montpensier.

Nu-l puteam uita însă pe acel, pe care-l cunoșteam înaintea căsătoriei. Era talentatul pictor Jacques Du-

four, care-mi dăduse lecții de pictură. Eu îl iubeam, iar el era la picioarele mele.

Într-o bună zi ne-am hotărît să ne întâlnim la un castel al meu dela mare, în apropiere de Boulogne. Acolo, Dufour ținea să-mi facă tabloul. Mă rugase mult și stăruiitor să-i pozez, dar îl refuzasem mereu, căci voiam să rămân o soție credincioasă.

Dar tirania și constrângerile ducelui mă revoltaseră. Am rupt toate lanțurile prejudecăților și am devenit amanta lui Jacques, în singuratecul castel dela mare, lângă Boulogne!»

— »Ducesă«, răspuse Percy Stuart, »acum, când cunosc pe ducele de Montpensier, nu pot să te mai condamn!«

— »În condițiunile acestea, Jacques a creat frumosul tablou, care mai târziu a entuziasmat întreg Parisul. Tare mi-e frică însă că bietul Jacques a plătit cu viața sa aceasta minunată operă, care e prima și ultima eșită din penelul său. Când tabloul fu terminat, Jacques nu putu rezista ispitei de a-l arăta lumii. Cum însă ne temeam, că vom fi descoperiți la prezentarea acestui tablou, ne-am decis să-l trimitem expoziției pe cale anonimă.

Tabloul a fost expedit, iar în ziua deschiderii expoziției, a cucerit admirația unanimă.

După aceasta, Jacques Dufour rămase la castel, căci eu îi promiseseam să mă reîntorc, imediat ce va fi posibil. Peste trei zile am părăsit Parisul, dar când am ajuns la castel, Jacques dispăruse.

Servitorul meu, bătrân și surdo-mut, pe care-l lăsasem la castel, nu putu să-mi explice nimic. Îi era imposibil să-mi povestească ce se întâmplase lui Jacques.

Cu ochii înlăcrimați și frângându-mi mâinile de durere, am scotoeit prin toate camerele castelului, spre a găsi vre-o scrisoare lăsată de Jacques. A fost însă zadarnic. De atunci, au trecut multe luni. N'am mai auzit nimic de el.

Am cutreerat localurile nocturne din Paris, cu speranța că voi reuși să-l întâlnesc. Am fost mai ales prin localurile din Montmartre, pe cari obișnuia să le viziteze, atunci când îi mergea bine. Nu l'am putut găsi însă nicăieri. Astă seară, crezusem că l-am descoperit. Văzându-vă, marea asemănare a dv. cu Jacques m'a dus în eroare.

Acum, îmi dau seamă că aceasta confuzie se datorește numai deghizării dv.»

— »Ducesă«, spuse Percy Stuart, cred că n'avem timp de pierdut. Trebuie să procedăm repede, spre a afla misterul dispariției nenorocitului Jacques Dufour. Mi-e frică însă, că vom ajunge prea târziu, întrucât am bănuiala că s'a comis o mișelie împotriva lui!«

— »Și cine să fie făcut asta?« întreabă ducesa.

— »Soțul dv., ducele de Montpensier. Fiți sigură doamnă, că dacă el este acela, dacă bănuiala mea se dovedește, nu va scăpa de pedeapsa pe care o merită, căci nici un ticălos, oricât de sus ar fi situat el, nu poate săvârși fapte infamante, fără să fie pedepsit.

Și acum, vă rog să-mi dați cheile dela castel sau un ordin către servitorul surdo-mut, ca să pot între-prinde acolo orice cercetări voi crede necesare!»

— »Vor ajunge câteva rânduri, pe cari le scriu imediat!« spuse frumoasa ducesă, luând loc la un birou mic și completând un bilețel. »Poftim, domnul meu, și Dumnezeu să vă ajute. Sunteți un înger păzitor, trimis de cer în ajutorul meu!«

— »Nu sunt înger, ci numai un simplu muritor, dar care nu suferă nedreptățile!« răspunse Percy Stuart foarte amabil. »Și acum, dați-mi voie, ducesă, să vă sărut mâna. De îndată ce voi ști ceva precis, vă voi trimite vești!«

— »Oricât de triste ar fi veștile, le prefer nesiguranței din prezent!«

Percy Stuart părăsi buduoarul ducesei și, condus de cameristă, ajunse în stradă.

A doua zi dimineața, Percy Stuart plecă cu acceleratul spre Boulogne. Acolo, închirie un automobil, iar după o oră ajunse în fața castelului ducesei de Montpensier.

Servitorul surdo-mut citi biletul ducesei și se puse apoi la dispoziția lui Percy Stuart, conducându-l prin toate încăperile luxos mobilate ale castelului.

Percy privi mișcat la interiorul atelierului de pictură, pe care ducesa îl aranjase pentru iubitul ei.

Era cel mai frumos atelier pe care-l văzuse vreodată tânărul american.

Dar nici aici nu putu găsi vre'o urmă a nefericirii lui Jacques Dufour. Într'un colț văzu paleta și culorile, cu cari genialul pictor prinsese pe pânză frumoșea ducesei. Percy Stuart mai găsi o batistă a ducesei și o mănășă a lui Dufour. Pictorul rămânea însă dispărut.

Percy Stuart era gata să părăsească atelierul, când făcu o descoperire lugubră. Observă o crăpătură în zid. După ce-o examinează cu atențiune, constată că zidul fusese reparat de curând în acel loc și tencuit din nou.

Chemă imediat câțiva zidari, cari largiră crăpătura. Percy Stuart rămase înmărmurit de edscoperirea făcută...

Cadavrul unui tânăr, se prăbuși afară...

Nu mai putea fi nici-o îndoială că era cadavrul lui Jacques Dufour!

În aceeași crăpătură a zidului, Percy Stuart găsi un bilețel, pe care cu o mână tremurândă fuseseră scrise următoarele cuvinte:

»Am fost atacat pe timpul nopții de niște bărbați mascați, care m'au îngropat aici de viu.

Asasinul meu e ducele de Montpensier, pe care l-am recunoscut printre mascați. Frumoasă ducesă, iubita sufletului meu, nu te voi mai revedea nicio dată!«.

»Jacques Dufour«.

Percy Stuart luă măsuri să se aducă un coșciug, în care puse cadavrul nefericitei pictor, transportându-l apoi la Paris.

Ajuns aci, pleacă la castelul ducelui de Montpensier, fiind însoțit de câțiva hamali, cari transportară sieriul, ducându-l în fața ducelui.

»Duce de Montpensier«, spuse Percy Stuart, arătând cu mâna spre sieriul. »Să deschid capacul acestui sieriul, spre ai arăta victima?«

Ducele scoase un urlet înfiorător și începu apoi să râdă. Inebunise!...

În aceeași zi fu transportat într-o casă de nebuni, unde muri după scurt timp.

Ducesa de Montpensier, a cărei frumusețe cucerise întreg Parisul, intra într-o mănăstire.

Percy Stuart soluționase cea de a treia problemă, putând astfel să telegrafieze lui Mister William Spencer, președintele Excentric-Clubului:

»Frumosul model al tabloului, supranumit »Enigma din Paris« a fost ducesa de Montpensier; iar autorul acestei opere de artă a fost Jacques Dufour, care nu se mai găsește astăzi printre cei vii!«

A doua zi, Percy Stuart primi următoarea telegramă din New-York:

A patra problemă:

»Peste 8 zile vor avea loc în Anglia cursele de cai dela Epson. Toate șansele de câștig le are Morning Star, calul de neînvins al baronetului Mac Hollister, membru în Excentric-Club.

Acest cal a câștigat patruzeci de curse, neputând fi întrecut până în prezent.

Percy Stuart să încerce ea, pe un alt cal, să învingă calul baronetului Mac Hollister, la cursa din Epson.
»Excentric-Club«.

Volumul viitor va fi:

»IRON KING, CALUL MINUNE«.

